

Răsăritul nostru

UNICUL ORGAN PEDAGOGIC AL SURDO-MUȚILOR DIN ȚARĂ

Director: V. DIMITRIU-LEORDA | Redacția și Ad-ția: Cal. 13 Septembrie No. 8 București 6

În același loc și în două rânduri am arătat opiniei publice — singura care este în măsură a judeca și acoperi cu oprobriul ei actele și faptele reprobabile ale celor ce cad în vina, ca să nu zică imoralitate — pe odiosul Gabriel Climescu, directorul institutului de surdo-muți din Focșani care pentru insultă și lovire a fost condamnat de Tribunalul Putna.

Arătându-l opiniei publice și cerând autorităților școlare în drept să ia măsuri în consecință contra acestuia spre a pune instituția la adăpost de orice agravări morale nu mi-am făcut decât datoria și de data asta față de școala mea unde m'am format și am format atâția elevi surdo-muți, precum și acum toată activitatea mea se desfășoară în direcția aceasta: ridicarea și păstrarea școlii de surdo-muți la rangul de adevărată instituție națională, așa cum sunt mai în toate statele civilizate.

Nu se putea suferi situația de batjocură în care ajunsese și încăpuse acest vechiu institut.

Rând pe rând am trebuit — nu fără strângere de inimă față de cei ce mi-au fost colegi și chiar prieteni de care mă leagă neuitate amintiri — să arăt opiniei publice pe cei ce cădeau în vina fără de legilor de pe urma cărora pătimea și școala și bieții elevi surdo-muți.

Dar să se știe că niciodată n'am atacat și nedreptățit pe cineva decât atunci când aveam în față dovezi și documente indiscutabile.

Publicând cel de al doilea articol cu hotărârea de condamnare a Tribunalului Putna privitor la condamnatul Gabriel Climescu, credeam, în ce mă privește, am terminat... când colo acesta mă sfidează cu fel de fel de infamii.

Spre a-și pune la adăpost nu știu ce fărâma de demnitate rămasă în hidoasa sa incarnație acesta încearcă să răspândească grozavii pe adresa mea cum că în urma apariției articolului: Un condamnat, ar fi venit pe la mine și mi-ar fi cerut socoteală (!?)

Socoteală mie? Mare îndrăzneală să înșeli lumea în modul acesta care caracterizează pe cei lași! E și mai de disprețuit cu cât mai precizează că în pretinsa întâlnire avută cu mine i-aș fi divulgat și persoana care mă informează asupra celor ce se petrec la Focșani, secrete ce, dacă așa avea, nu le pot divulga chiar dacă ar îndrăzni — grozavul Climescu — să-mi pună ștreangul de gât.

E trist din partea lui ca cu toată educația ce o are, uită — sau poate are un caracter grozav de josnic — că sunt anumite legi ale secretului profesional pentru care, dacă nu ești în stare să le păstrezi, nu mai ești demn nici să fii un om simplu.

Mi-ar fi părut bine să fi îndrăsnit să se întâlnească cu mine, mi-e chiar dor de el și grozav i-ași fi cerut socoteala de starea nenorocită în care a ajuns — datorită incapacității și lăcomiei sale neomenoșe — institutul de surdo-muți din Focșani pentru care — când nu era decât un simplu învățător — mi-a promis că va face mult bine când va fi să fie director.

V. Dimitriu-Leorda

Un document privitor la surdo-muți de regretatul Dr. Al. Costiniu-senior

Urmarea II

Văzând că progresul ce-l face este prea mic și știind bunătatea inimii grațioasei noastre Regina Elisabeta, m'am adresat Ei și Ea, mama tuturor celor nenorociți, a îmbrățișat cu căldură ideea de a se ocupa singură de aproape de surdo-muți. Sub împboldul acestui înalt sprijin, ne-am pus din nou pe lucru. Pentru a face bine lucrările și în deplină conștiin-

ță de cauză, era necesar să avem date sigure de tot ceea ce aveam nevoie în privința surdo-muților dela noi. Pentru aceasta, pe de o parte, împreună cu d. Mișu Ionescu, m'am adresat ministerului Cultelor, că în timpul când se va face recensământul copiilor în vârstă de școală să se facă și recensământul co-

Continuare în pag. II

Gestul duios al unei mame

D-na Eliza Niculescu din Ploești, mama regretatului surdo-muț Nae Niculescu, fost membru fondator al Societății de surdo-muți, mort în împrejurări tragice acum 2 ani, a donat 500 (cinci sute) lei Societății de surdo-muți pentru fondul de construcție a „Casei tăcerei“.

Publicăm mai jos scrisoarea d-nei Eliza Niculescu adresată președintelui Soc. de surdo-muți:

Domnule Președinte, V'am expedit lei 500 pe care-i donez pentru „Casa tăcuților“ în memoria iubitului și neuitatului meu fiu Nae, care cu tot sufletul a fost în mijlocul d-voastră, celor care faceți parte din societatea surdo-muților.

Vă doresc toată izbânda, spre a duce la îndeplinire dorința d-voastră, de a avea o casă proprie.

Cu perfectă stimă,
ELIZA NICULESCU
Str. Alexandru cel Bun 29
Ploești

13 August, 1936.

Cu suma din urmă, adică a lei 4.915 adăugând cei 500 lei a d-nei Eliza Niculescu, fondul de construcție s'a mărit la 5.415 lei, realizat în 4 luni de zile de când s'a lansat apelul nostru în ziarul „Universul“, „Dimineața“ și „Răsăritul nostru“.

Un alt apel scris de d. Tache Soroceanu cu ocazia vizitei ce ne-a făcut la sediul Societății în timpul expoziției de artă plastică a surdo-muților, radiodifuzat de postul Radio București timp de 3 zile, ne făcea să credem în tot succesul nostru.

Nu descurajăm!

Avem toată nădejdea să reușim în năzuințele noastre de bine și că vom avea tot concursul tuturor aceluia care înțeleg necesitatea creierii unei case a tăcerei, instituție care va avea să îngrijească de toți surdo-muții de toate vârstele și din toate unghiurile țării noastre.

După o statistică recentă avem în România Mare 18 mii suflete de surdo-muți din care 7.000 în vârstă de școală. Dar dintr'o condamabilă neglijență sau mai bine zis din nepăsarea celor care conduc treburile acestei țări blagoslovite un mic număr, de 70—80 copii surdo-muți anual sunt admiși în cele câteva instituții ce le avem.

La un număr așa de mare de surdo-muți trebuie să se înființeze câte un institut de surdo-muți la 2 județe, de ex.: pentru județele Bacău și Roman un institut cu reședința la Bacău sau Roman, sau să se creieze câte unul sau două institute de educarea surdo-muților în fiecare mare oraș cum este Clujul, Timișoara, Cernăuți și Iași care au câte unul dar lip-

sește în celelalte orașe cum este: Chișinău, Brăila sau Galați, Ploești, Constanța, Craiova, Sibiu, Brașov și Oradina Mare.

Cel dela Focșani, care este primul institut al țării noastre cu o vechime de aproape 75 ani să fie readus în București.

Toate acestea nu se pot realiza decât de Societatea surdo-muților printr'o activitate intensă și vrednică, de sprijinul unanim al celor ce vor să ne înțeleagă și vor aprecia munca noastră închinată numai și numai binelui.

Gestul d-nei Eliza Niculescu ne încurajează și ne face să credem că va fi urmat și de celelalte câteva mii de mame a surdo-muților. Câte mii din aceste bune mame n'au suferit și tremurat pentru viața acestor odrasle nefelicite cărora un destin ancestral și nemiloc le-au răpit azul și graiul.

Ne întrebăm: Câte din aceste mame n'ar voi să imite gestul d-nei Eliza Niculescu care ar asigura existența și viitorul atâtor copii nenorociți prin: „Casa tăcuților“?

V. DIMITRIU-LEORDA

Congresul internațional al surdo-muților la Paris

Suntem fericiți de a da cititorilor noștri, cei dintâi programul celui de al V-lea congres internațional ce se va ține la Paris dela 31 Iulie - 5 August 1937.

Fără îndoială că acest program este dat fără obligația de a rămâne preschimbata având în vedere data îndepărtată, împrejurări neașteptate, putând impune modificări de amănunt.

SAMBATA 31 IULIE 1937

Zi de recepție. Seara, serată de bun sosire.

DUMINICA 1 AUGUST 1937

Meeting internațional de atletism. Concursuri internaționale de tenis. Preț de favoare membrilor congresului. Vizitarea expoziției gratuite pentru congresiști. Vizitarea expoziției artiștilor salonului tăcut, rezervată membrilor congresului.

Seara. Teatru mimic oferit membrilor congresului.

LUNI 2 AUGUST 1937

Dimineața recepție la primăria din Paris, rezervată numai membrilor congresului. La ora 14 deschiderea ședinței congresului. Seara vizitarea Parisului noaptea în Omnibus (prețuri de favoare membrilor congresului).

MARȚI 3 AUGUST 1937

Ziua întregă: Continuarea ședințelor congresului citirea rapoartelor. (Nu vor putea lua cuvântul decât membrii congresului). La ora 20 mare banchet sub prezidenția d-lui Președinte al republicii.

La ora 24 mare bal oferit congresiștilor.

MIERCURI 4 AUGUST 1937

La ora 10 vizita institutului departamental al surdo-

muților la Asnières. La ora 15 vizita institutului național al surdo-muților, strada Saint Jacques, la Paris.

Vizitarea expoziției noaptea, iluminată, atracțiuni, intrarea gratuită pentru membrii congresului.

JOI 5 AUGUST 1937

Excursie în autocar Pullman 150 km. (preț de favoare membrilor congresului. Plecarea, la ora 9 din piața Operei; Vallee de Chevreuse, Rambouillet, vizitarea castelului, dejunul la Saint Léger în Yveline, sub umbra pădurii Rambouillet, în colțul singuratec și plăcut din Orlé de France.

La ora 15 Recepția la primăria din Versailles rezervată numai membrilor congresului.

Pelerinaj la statuia abatelui l'Épée și la locuința sa. Intoarcerea la Paris la ora 20. Serată de plecare oferită membrilor congresului.

Se observă că legitimația de membru al congresului (10 franci de persoană) va da dreptul la numeroase avantaje; intrarea permanentă și gratuită la expoziție ziua și noaptea la ședințele congresului, la reprezentațiile teatrale, la recepția de primire, la serate, mari reduceri asupra prețului la banchet și la excursia în omnibus, fără a mai socoti jumătate de preț pe căile ferate și albume amintire și darea de seamă a congresului care va fi trimis în iarna 1937/38.

Organizatorii lucrează acum ca să pună la punct o organizație perfectă călduroasă care va lăsa tuturor oaspeților străini o excelentă părere despre țara franceză mai întâi și mai ales despre activitatea făcută.

Este, credem făgăduința lor sinceră.

Un document privitor la surdo-muți Munca și tăcerea

— Urmare din pag. 1-a —

pilor surdo-muți cu etatea între 7 și 14 ani.

Pe de altă parte, în numele M. S. Reginei, m'am adresat ministrului de Interne, cerând să mi se dea tablouri complete cu numărul, numele, ocupația, etc. pentru surdo-muți de la 15 ani în sus. Grație bunăvoienței ce a pus secretarul general de pe atunci, d. M. Rahtivan, am putut avea și aceste date. Așa că astăzi avem o statistică aproape completă nominală din întreaga țară.

Din ea se vede că numărul copiilor surdo-muți, de ambele sexe, în etate de școală trece de 800, iar al adulților 4.340. Acest număr trebuie să fie și mai mare zilnic continuă a primi noi liste.

Când vedem acest număr se spune numai decât întrebarea: Cum este posibil a lăsa atâta lume în întineric ca pe niște animale, atâtea brațe fără să producă nimic, trăind pe socoteala altora ca parazii? Dar pentru copii ce se face? Căci nu se poate zice că cu o secție de 70—75 copii surdo-muți, ce există la Focșani (vara anului 1901) și încă și aceasta numai pentru băieți; pentru fete, neavând nici atâtea, am făcut totul pentru ei! Din contră aproape nimic.

Când anul avem surdo-muți în etate de școală peste 800, iar la Focșani nu se pot primi în fiecare an în medie mai mult de 10, sau ceva mai mult la 1%, asta nu înseamnă că ne ocupăm de soarta acestor nenorociți. Privind la tabloul statistic al institutelor de surdo-muți din diferite țări, ne convingem pe deplin cât de puțin am făcut pentru ei.

S'ar putea face obiecțiunea că trebuie mai întâi să ne ocupăm de cultura copiilor normali și apoi de surdo-muți. Obiecțiune foarte slabă, căci natural lucru e ca statul cât și caritatea publică să se îngrijească întâi de aceia din membri săi, cari au mai multă nevoie, cari sunt mai nenorociți și constituie nu numai o povară pentru stat și societate, cari trădesc fără să producă nimic și consumă mereu din munca altora, dar constituie chiar o adevărată rușine pentru un stat civilizată.

Cu cât într-o țară vor fi mai mulți infirmi cerșind pe la colțurile stradelor, cu atât se va zice că acea țară e mai puțin civilizată. Și acesta a înțeles-o toată lumea pe măsură ce educația și instrucțiunea a pătruns în diferite popoare. De aceea vedem că de la 1875 la 1901 numărul institutelor de surdo-muți s'au dublat. Dacă la noi — contrar de cele ce s'a petrecut și se petrece în toate țările — spre a ne ocupa de surdo-muți ar trebui să așteptăm până când toți cei normali vor fi educați și instruiți, vor trece mulți zeci de ani și anul 2000 ne va găsi în aceeași stare.

Statul e dator să se ocupe paralel de toate elementele țării, căci când toate brațele vor fi producătoare, profitul tot al țării este.

Dar să punem chestiunea altfel: Statului îi este imposibil să facă de odată față tuturor necesităților și atât cât trebuie. Nu pot face aceste altele țări mai bogate, necum noi, și totuși nevoile tot s'au împlinit. De cine? De cineva care s'a substituit statului, de inițiative private grație cărora acele țări care nu așteaptă totul numai de la stat, au progresat și progresașă așa de repede.

Aceasta a fost ideea care ne-a îndemnat a face re-

curs la caritatea publică, punând în mișcare o operă care cu siguranță va da rezultatele cele mai fericite și aceasta în scurt timp, cu atât mai mult când avem înaltul și efectivul sprijin al iubitei noastre Regine.

Poate cineva, fiind nedumerit ar pune întrebarea: Este oare nevoie de societatea de patronaj pentru surdo-muți, sau cu alte cuvinte este nevoie ca un surdo-mut să fie ajutat?

La prima vedere s'ar părea că un surdo-mut merită mai puțină atenție de cât un orb, pentru că un surdo-mut având vederea poate mai ușor și mai bine să trăiască și să se conducă în lume de cât un orb. Judecăm superficial așa ar fi. Dar când examinăm serios chestiunea, studiind în fond caracterul și facultățile intelectuale ale persoanelor atinse de surdo-mutitate, când numai ne gândim că din punct de vedere intelectual acești nenorociți sunt aproape la același nivel cu animalele, pe când un orb din acest punct de vedere este normal, când ne gândim că surdo-muți nu au măcar mijlocul de a comunica cu ceilalți oameni și din cauza acestei stări de completă inferioritate ceilalți oameni din nenorocire profită exploatarea și neplătindu-le aproape nimic în schimb, atunci ne vom convinge imediat de necesitatea înființării societății de ajutor și patronaj.

Oricine cunoaște pe surdo-muți de aproape e convins că are nevoie de o tutelă luminală și inteligentă de la leagăn și până la normant. Lipsit de darul auzului și în consecință și de al vorbirii, el se găsește veșnic într-o stare de inferioritate reală nu va putea să se bucure de avantajele morale și private ale unui om normal.

Desigur că educația și instrucțiunea îl ridică mult din această stare de inferioritate.

Metoda pedagogică orală ce se întrebunșează, astăzi, îl ridică și mai mult, dându-i

putința până la un oarecare punct de a se înțelege prin vorbire cu ceilalți oameni. Dar cu toate eforturile ce se vor face, cu toată bunăvoiența, nu se va ajunge niciodată a se desvolta inteligența unui surdo-mut în același grad ca a unui om normal. Excepțiile din nefericire sunt foarte rare. Și lucrul se înțelege foarte ușor.

Un copil normal găsește peste tot mijloace de a se instrui: casa părintească, ochii și urechile sale, tot ce vede și aude pe stradă, pe câmp, pretutindeni și în orice ocazii, sunt pentru el normale mijloace de instruire și educație; un fel de școală vie. Pe când pentru surdo-mut facultățile sale intelectuale puțin dezvoltate rămân aproape în aceeași stare. Pus și instruit într-o școală specială el va deveni incomparabil superior celorlalți surdo-muți și de aci un folos mare atât pentru dânsul cât și pentru societate și stat. Prin forța lucrurilor însă educația și instruirea unui surdo-mut va fi necompletă.

Noțiunile pe care dânsul le capătă despre viața și lucruri; ideile pe care le are, tot nu le va putea expune în mod clar ca noi și va rămâne într-o cârtă redusă la propriile sale convingeri și aceasta cu cât este mai puțin educat și instruit. De aci și greutatea de a-i schimba părerile, nestatornicia în hotărârile și caracterul lor.

De aceea azi îl vedem că îi place mult un meșteșug, pe care îl părăsește mâine, pentru un altul care nu-i plăcea ieri. Altfel fugă de la țară pentru a se stabili în oraș, cu peste câteva zile să se întoarcă înapoi.

În aceste condițiuni nu-l putem considera decât ca trăistă victimă a prejudecății sale mecomplete și a unei experiențe rău înțelese.

Din această cauză, concentrată în ideile lor, cei cu puțină cultură mai ales, nutresc întotdeauna idei, speranțe și iluziuni de multe ori nerealizabile, care îl duc la mizerie.

Va urma.

Munca manuală, spre a se face într'un tempo mai accelerat, ar avea nevoie nu de zgomot bineînțeles, ci de muzică, ale cărei sunete, mângâind auzul și trezind buna dispoziție a lucrătorilor, fac în același timp ca mâinile să se miște mai ușor și mai repede.

Experiența făcută în multe ateliere din țările occidentale, a dat foarte bune rezultate. Ba chiar, în Germania s'a aplicat metoda și în unele birouri, unde domnișoarele dactilografe scriau îndoit de repede prozaietele și monotonele texte pe care erau condamnate să le copieze, în sunetele saltărețe ale unui onestep de pildă.

O constatare făcută în Ru-

sia pare să dovedească însă tocmai contrariul.

Din 115.000 surdo-muți, câți există în această țară, 30.000 sunt întrebuințați în uzinele statului.

Cu prilejul unei întruniri la Moscova, 200 dintre ei au fost ridicați la rangul de „Stakhanoviști“.

Stakhanovismul, după cum se știe e o măsură maximă a muncii individuale.

Un ziar din Moscova observă că, proporțional cu numărul lor, surdo-muți dau cel mai mare contingent de stakhanoviști.

Așa dar, vechea zicătoare franceză, că „lucrul bun nu se face decât în tăcere“, se confirmă.

Cum înșală buna credință unii prețiși surdo - muți

In atenția d-lui Ministru de Interne

Dela un timp suntem asaltați de proteste împotriva unor surdo-muți, care se dedau la un sistem de a cerși cu adevărat revoltător.

O bandă de câți-va surdo-muți cutreeră țara — în lung și în lat — mai ales stațiile balneo-climaterice, și cu deosebire regiunea Constanța unde și-au cuibul lor această bandă și fac fel de fel de collete bunăoară prezentându-se bunăvoinței publicului în numele societății de surdo-muți.

Societatea surdo-muților n'a autorizat și nu va autoriza pe nimeni cu asemenea colecte, câți cu alfabetul surdo-muților și asemenea alte liste de ajutoare de somaj sau căminuri.

Unii dintre surdo-muți, înmână fel de fel de fițiuci cu desemne imorale și abscene crezând că astfel vor putea cuceri mai cu ușurință inimile și-i vor îndupleca pentru a-i ajuta.

Acest fel de cerșeală dăunează nu numai pentru anormali, care prin judecata lor ușoară cred că viața constă în asemenea lucruri, dar

contribue și la desfrământarea întregului tineret ce studiază asemenea tablouri cu multă atenție, de multe ori chiar interesându-se să le cumpeze, numai pentru a-și provoca simțurile și a se deda la fapte imorale.

Cerem d. ministru de Interne să atragă atenția tuturor polițiilor din țară și mai ales dela Constanța să-i controleze pe acești surdo-muți autentici sau neautentici și să-i pedepsească trimetându-i la urmă și a anunța societatea surdo-muților care are sarcina a-i îndruma pe calea corectitudinii și a vieții prin muncă cinstită.

V. DIMITRIU-LEORDA
—oooxoo—

Complectarea Consiliului de ad-ție a soc. de surdo-muți

În urma adunării generale dela 2 August a. c. ținută la sediul societății de S. M. din str. Fontăriei nr. 12, consiliul de administrație al acestei soc. a fost complectat astfel: d-na Silvia D. Leorda, vice președintă; d-nii Ernest Săvescu, Tudor Grecu și Lăcătuș Gheorghe, consilieri; Matei Ion și Mircea Fotea, cen-zori.

O surdo-mută aleasă regină

În localitatea Woodford (Anglia), a fost aleasă „regină a carnavalului“ miss Beatrice Richards, o încântătoare brunetă de 20 ani, care e surdo-mută.

E prima oară în Anglia, și chiar în lumea întreagă, când se alege o regină lipsită de grai; dar juriul a fost de părere că această lipsă nu constituie o scădere a farmecului și meritului tinerei regine, ba chiar dimpotrivă.

Răspândiți ziarul

„RASARITUL NOSTRU“

în cerul cunoștințelor D-vs. Abonamentul este de lei 100 pe an pe hârtie velină

Redacția și Ad-strația

Calea 13 Septembrie No. 8

BUCUREȘTI 6

Un Institut de surdo-muți cu trecut frumos

Rândurile acestea să le fie pildă celor care caută să ne distrugă unicul institut de acest fel, care are atâți ani de existență și care de un timp încoace a ajuns băjocura conducătorilor ce se pripășesc vremelnic la conducerea institutului de surdo-muți din Focșani.

Redăm aci istoricul institutului de surdo-muți, așa cum ni-l dă domnul director Sieberer.

La 12 Noembrie al acestui an, institutul de surdo-muți din Tirolul Austriac își serbează 106 ani de ființă. În anul 1822 deciseră cei de pe atunci din provinciile Tiroleze, să-și clădească un institut pentru surdo-muți, dar mai trecură opt ani, până ce ei să-și poată pune planul în aplicare. Incurajați fiind de importanta donație a episcopului Mihail Leonardă care ascunzându-și originea sub un pseudonim modest al unui Francisc Heim, care în anul 1828 dăruie suma de 16.000 florini pentru ridicarea unui institut de surdo-muți în Tirol.

Așa că la 21 Decembrie 1830 când lucrările s'au terminat și s'a făcut inaugurarea, atunci erau 8 elevi. Primul director era un preot care mai târziu deveni episcopul Ioan Amberg; un om cu calități rare și suflet

nobil. Metoda predării învățământului surdo-muților li le-a însușit la un institut din Viena, dar aici funcționarea școlii fu de scurt timp, căci din motive militare (se zidi în apropiere o fortăreață) trebuia să servească de spital. Dar în treacă surdo-muții găsira adăpost într-o școală de cantori bisericești. Când însă în anul 1835 acest institut fu rechemat la viață, se mutară surdo-muții în orașelul Hall, unde părintele director le cumpără o casă mare și pe care o amenajă potrivit cerințelor acestui institut. La 13 Noembrie 1835 își făcură apariția cei 27 elevi dimpreună cu tot personalul. Primarul și poporeni primiră foarte călduros pe noii veniți. Dar și aici institutul deveni neincăpător, afluența elevilor fiind prea mare, directorul îi repartiza la alte institute private nou create. Dar nici această nu le fu mult timp de nici un ajutor, mai ales că între timp și clădirea școlii începu să se năruie.

Fără șovăială se deciseră cu toții spre o clădire nouă, așa că la 15 Octombrie 1879 se putură muta cu toții în noul lor cămin care era o clădire frumoasă, impozantă cu 3 etaje, subsol și mansarde într-o poziție admirabilă inconjurată de dealuri

De pe alte meleaguri

și așa stă institutul de 57 ani încoace.

În prezent sunt în institut 82 elevi, dintre cari 44 băieți și 38 fete, cari sunt instruiți în 8 clase. Corpul didactic se compune din un preot care e director; alt preot care predă medico-pedagogia și 8 profesoare care sunt călugărițe și încheindu-și rândurile sale părintele director Siberer spune că: „Schimbătoare a fost soarta acestui institut, avut-a parte de zile mai vesele și mai triste, dar un lucru a rămas și va rămâne și în al doilea deceniu de existență, să fie același imbold, cu puteri unite ale oamenilor înțelegători, desinteresați să servească spre binele surdo-muților și prin aceasta spre binele țării.

Creдем că și noi surdo-muții din România ar trebui să luăm parte la acest jubileu rar al acestui așezământ de cultură și educație și să le urăm mulți ani și îndelungați pentru prosperarea învățământului surdo-muților și mulțumirea celor ce pun atâta suflet și sacrificiu desinteresat în această direcție.

SILVIA DIMITRIU-LEORDA